

"Minh Khang...ha ha ha...anh thắng rồi, là tôi thua, đến cuối cùng người thua vẫn là tôi"

"Được! Tôi sẽ phẫu thuật"

Uyên Khanh thở thật sâu, khoe bông mắt dưới sưng tấy do lúc nãy vừa khóc, cô nhếch mép cười nhạt nhòa nuốt nỗi đau như dao cắt vào trong. Phải? Vốn dĩ ngay từ đầu là do Uyên Khanh cứng đầu chống đối với Minh Khang để giữ lại đứa bé.

Đúng, mọi chuyện đều là do Nhã Uyên Khanh này mà ra.

Là do tôi không biết tự lượng sức, lại chọc nhăm một con quỷ dữ như anh, kết cục của hôm nay tôi xin nhận, mong muốn đứa trẻ này biến mất, Uyên Khanh tôi giúp anh toại nguyện.

Uyên Khanh thần thờ, như người mất hồn tay xoa xoa bụng dưới, nước mắt không ngừng rơi, chảy dài xuống chiếc cằm thon, nhỏ thành giọt. Uyên Khanh hướng ánh mắt nhìn lên bác sĩ Chu giọng ngập ngừng vang lên.

"Tôi! Tôi sẽ làm phẫu thuật, mong ông sắp xếp giúp tôi"

Bác sĩ Chu Mạnh Văn nghe cô nói vậy gật đầu, bản thân ông biết cô Nhã không cam tâm bỏ nhưng mà thật đã hết cách, không bỏ đứa trẻ thì tính mạng của cô cũng gặp nguy, không chừng sau này cô còn vô sinh

"Được, chúng tôi sẽ lên lịch tiến hành làm phẫu thuật cho cô"

"Nhưng...hãy đợi hết tuần nay được không bác sĩ"

"Tôi...muốn được ở cạnh con tôi hai ngày cuối cùng"

Cô kìm nén nước mắt, vừa nói vừa cúi đầu xuống nhìn bụng, bác sĩ Chu gật đầu chấp nhận, dù sao cũng chỉ còn 2 ngày nữa là sang tuần, thôi thì cứ làm theo mong muốn của cô.

Uyên Khanh mỉm cười nhạt, sắc mặt có hơi kém, bỗng dưng xanh xao, cô cầm túi xách đứng dậy khỏi ghế cúi chào cảm ơn, vừa quay người thì bất ngờ ngất lịm đi. Chu bác sĩ hoảng hốt, ông trợn mắt dang tay nhanh chóng đỡ lấy thân thể mềm nhũn giọng không ngừng gọi

"Cô Nhã? Cô Nhã..."

Uyên Khanh được đưa vào phòng nghỉ hồi sức. Đến chập chiều tối cô mới có dấu hiệu tỉnh dậy, được một nữ y tá cho uống chút thuốc, vài phút sau Uyên Khanh bình tĩnh rời khỏi bệnh viện. Lịch trình ca phẫu thuật đã có, dự kiến sẽ làm vào chiều thứ hai.

Sau khi trở về biệt thự, bước vào nhà vô tình trông thấy bà Cẩm đang xếp đồ, đoán không sai thì là đồ trẻ con, Uyên Khanh nhìn cảnh đó mà lòng ghen ứ, khoe mắt hơi cay.

Cô mím môi, diễn nét mặt bình thường vô tư đi vào, chậm rãi đặt túi xách xuống, ngồi vào ghế sofa.

"Bác Cẩm"

"Uyên Khanh, con về rồi sao? Hôm nay đi có mệt không"

Bà nở nụ cười tươi, đôi tay vẫn hăng say xếp đồ cho cháu nội, Uyên Khanh cười cười lắc đầu.

“Uyên Khanh”

“Con xem, hôm nay bác mua nhiều đồ cho cháu nội không? Bộ nào cũng xinh, cũng đẹp nên bác mua hết”

Uyên Khanh hơi rung rung, gật đầu, đúng vậy bộ nào cũng đẹp, nhưng con của cô lại không có cơ hội mặc. Bà Cẩm thấy nét mặt cô có chút buồn, liền dừng tay cất giọng hỏi han.

“Uyên Khanh? Hôm nay con có chuyện gì sao”

“Bác đừng lo cháu vẫn ổn”

Cô nói xong còn kèm theo một nụ cười rất tươi.

“Con mau lên lầu nghỉ ngơi cho lại sức, khi nào đến giờ cơm bác cho người gọi con xuống”

Dứt lời, bà Cẩm bước lại dìu Uyên Khanh đứng lên đi về phòng. Bữa cơm 7 giờ cả ba người cùng quây quần

Biết rõ trong những món ăn của mình đã bị bỏ thứ gì đó, Uyên Khanh không ngần ngại, múc từng thìa lên ăn. Chẳng nào cũng không thể giữ được đứa bé, cô còn sợ gì nữa.

Minh Khang nhìn Uyên Khanh chăm chăm, ngày nào cũng nôn lên nôn xuống khó ăn, bà Cẩm năn nỉ mãi mới dùng được một ít, vậy mà hôm nay, ọ ọ rõ môn một thế mà vẫn cố gắng nuốt.

Minh Khang có vẻ chột dạ nhú mào bất ngờ nắm chặt lấy tay cô.

“Đừng ăn nữa”